

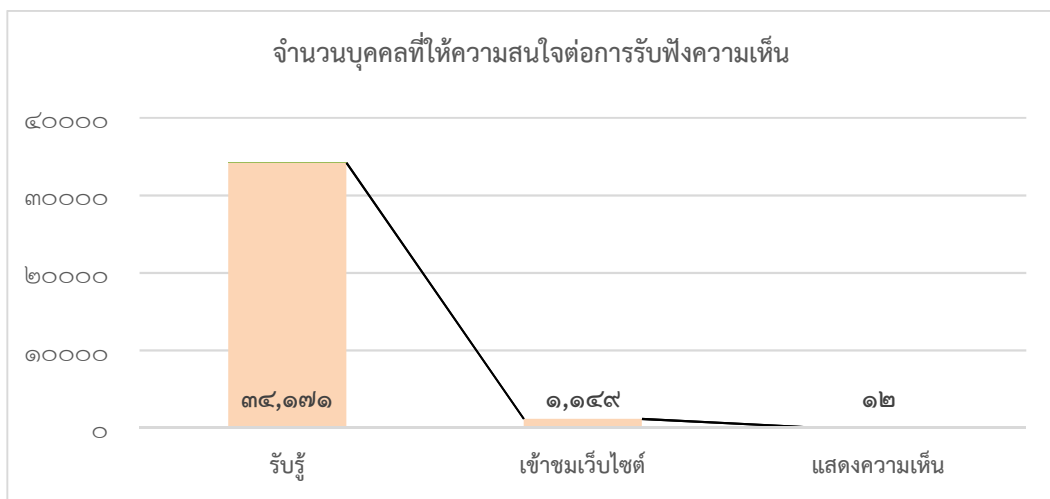
สรุปผลการรับฟังความคิดเห็น ร่างพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

๑. สรุปความเป็นมาของร่างพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

๑.๑ การรับฟังความคิดเห็นประกอบการยกร่างพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

เมื่อวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๖๖ กระทรวงพาณิชย์ โดยกรมทรัพย์สินทางปัญญาจัดให้มีการรับฟังความคิดเห็นประกอบการยกร่างพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. (ในส่วนของที่เกี่ยวข้องกับสิทธิของนักแสดง เพื่อรองรับการเข้าเป็นภาคีสถิติสัญญาว่าด้วยการแสดงและสิ่งบันทึกเสียงขององค์การทรัพย์สินทางปัญญาโลก (WIPO Performances and Phonograms Treaty: WPPT)) ผ่านระบบกลางทางกฎหมาย (<https://www.law.go.th>) เว็บไซต์กรมทรัพย์สินทางปัญญา (www.ipthailand.go.th) เพจ Facebook กรมทรัพย์สินทางปัญญา และโดยการรับฟังความคิดเห็นเป็นหนังสือถึงผู้มีส่วนได้เสียที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ เจ้าของลิขสิทธิ์ นักร้อง นักแสดง ผู้ประกอบการร้านอาหาร หน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องเพื่อให้ได้ความคิดเห็นอย่างรอบด้าน โดยเปิดรับฟังความคิดเห็นระหว่างวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ถึงวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๖๖ รวมเป็นระยะเวลา ๔๗ วัน

ทั้งนี้ มีผู้เข้าถึงการประชาสัมพันธ์การรับฟังความคิดเห็นทาง Facebook กรมทรัพย์สินทางปัญญา ๓๔,๑๗๑ ครั้ง มีผู้เข้าชมระบบกลางทางกฎหมาย ๑,๑๔๙ ครั้ง และมีผู้แสดงความคิดเห็นผ่านระบบกลางทางกฎหมาย ๑๒ ราย โดยผู้แสดงความคิดเห็นจัดอยู่ในกลุ่มนักร้อง นักดนตรี เจ้าของลิขสิทธิ์ หน่วยงานของรัฐ และบุคคลทั่วไป

ความคิดเห็นที่ได้รับสามารถสรุปประเด็นความเห็นได้ ดังนี้

๑) เห็นควรให้ปรับปรุงบทนิยามคำว่า "นักแสดง" ให้ครอบคลุมถึงผู้ที่แสดงการแสดงออกซึ่งศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่น

๒) เห็นควรให้ปรับปรุงบทนิยามคำว่า "สิ่งบันทึกเสียง" ให้หมายความว่า งานอันประกอบด้วยลำดับของเสียงดนตรี เสียงการแสดง หรือเสียงอื่นใด ไม่ว่าจะได้มีการบันทึกลงในวัสดุหรือไม่

๓) เห็นควรให้ปรับปรุงบทนิยามคำว่า "การโฆษณา" เพื่อให้การเริ่มนับอายุการคุ้มครองลิขสิทธิ์ในงานบางประเภทเริ่มตั้งแต่เมื่อได้มีการเผยแพร่งานผ่านทางอินเทอร์เน็ต

๔) เห็นควรให้มีการปรับปรุงบทบัญญัติเกี่ยวกับกรรมสิทธิ์ของผู้สร้างสรรค์และนักแสดง

๕) เห็นควรให้ปรับปรุงสิทธิของนักแสดงให้สอดคล้องกับ WPPT

๖) เห็นควรให้กำหนดให้เจ้าของลิขสิทธิ์เป็นผู้จัดเก็บค่าตอบแทนจากผู้ใช้งานสิ่งบันทึกเสียงแล้วจึงนำมาจัดสรรให้แก่นักแสดง

๓) ความเห็นส่วนใหญ่เห็นควรให้ยกเลิกอัตราโทษขั้นต่ำเพื่อเป็นการป้องกันการใช้กระบวนการทางอาญาในเชิงข่มขู่ และมีความเห็นส่วนน้อยที่ไม่เห็นควรให้ยกเลิกอัตราโทษขั้นต่ำเนื่องจากจะทำให้เจ้าของลิขสิทธิ์ไม่สามารถใช้กฎหมายเป็นที่พึ่งในการแสวงหาประโยชน์จากลิขสิทธิ์ของตน

๑.๒ การประชุมคณะกรรมการพัฒนากฎหมายว่าด้วยลิขสิทธิ์

กรมทรัพย์สินทางปัญญาได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการพัฒนากฎหมายว่าด้วยลิขสิทธิ์ ซึ่งประกอบด้วยผู้ทรงคุณวุฒิจากหน่วยงานราชการ ภาคเอกชน และนักวิชาการ โดยมีอธิบดีกรมทรัพย์สินทางปัญญาเป็นประธานกรรมการ เพื่อดำเนินการร่างพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสิทธิของนักแสดงเพื่อรองรับการเข้าเป็นภาคีสันติสัญญาว่าด้วยการแสดงและสิ่งบันทึกเสียงขององค์การทรัพย์สินทางปัญญาโลก (WIPO Performances and Phonograms Treaty: WPPT) โดยได้มีการจัดประชุมรวมทั้งสิ้น ๙ ครั้ง ดังนี้

- ครั้งที่ ๑ เมื่อวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๖๖
- ครั้งที่ ๒ เมื่อวันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๖๖
- ครั้งที่ ๓ เมื่อวันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๖๖
- ครั้งที่ ๔ เมื่อวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๖๖
- ครั้งที่ ๕ เมื่อวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๖๖
- ครั้งที่ ๖ เมื่อวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๖๖
- ครั้งที่ ๗ เมื่อวันที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๖๗
- ครั้งที่ ๘ เมื่อวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๗
- ครั้งที่ ๙ เมื่อวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๗

๑.๓ การประชุมรับฟังความคิดเห็น (Focus Group) เกี่ยวกับสิทธิในการได้รับค่าตอบแทนของนักแสดง

กรมทรัพย์สินทางปัญญาได้จัดการประชุมรับฟังความคิดเห็น (Focus Group) เกี่ยวกับสิทธิในการได้รับค่าตอบแทนของนักแสดง เมื่อวันที่ ๙ มกราคม ๒๕๖๗ ณ กรมทรัพย์สินทางปัญญา และได้จัดให้มีการรับฟังความคิดเห็นในประเด็นดังกล่าวผ่านช่องทางออนไลน์ ระหว่างวันที่ ๙ - ๓๑ มกราคม ๒๕๖๗ เพื่อให้ได้รับความเห็นในการประกอบการร่างกฎหมายที่ครบถ้วน โดยมีผู้ร่วมแสดงความคิดเห็นรวมทั้งสิ้น ๒๘ ราย ประกอบด้วยนักแสดง นักร้อง นักดนตรี ผู้แทนค่ายเพลง ผู้แทนองค์กรจัดเก็บค่าลิขสิทธิ์ และประชาชนทั่วไป

สรุปประเด็นความเห็นได้ ดังนี้

๑) การจัดเก็บค่าตอบแทนจากการใช้สิ่งบันทึกเสียงให้แก่ นักร้อง/นักแสดง ส่วนใหญ่มีความเห็นว่าควรให้เจ้าของลิขสิทธิ์ (ค่ายเพลง) เป็นผู้จัดเก็บให้ โดยมีความเหมาะสมที่จะกำหนดให้เจ้าของลิขสิทธิ์ (ค่ายเพลง) จัดเก็บค่าตอบแทนจากผู้ใช้สิ่งบันทึกเสียงแล้วนำมาแบ่งให้แก่ นักร้องหรือนักแสดง

๒) การกำหนดอัตราค่าตอบแทนการใช้งานสิ่งบันทึกเสียงในกรณีที่ตกลงกันไม่ได้ มีความเห็นแบ่งออกเป็น ๓ ส่วน ได้แก่ (๑) เห็นว่าควรกำหนดอัตราค่าตอบแทนเป็นมาตรฐานโดยหน่วยงานกลาง เช่น องค์กรจัดเก็บ (๒) เห็นว่าควรกำหนดให้นักแสดงและเจ้าของลิขสิทธิ์งานสิ่งบันทึกเสียงได้รับค่าตอบแทนในสัดส่วนที่เท่ากัน และ (๓) เห็นว่าอัตราค่าตอบแทนควรกำหนดเป็นรายกรณีไป

๓) การโอนสิทธิในการได้รับค่าตอบแทนของนักแสดง มีความเห็นเป็นไปในทางเดียวกันว่า นักแสดงควรสามารถโอนสิทธิในการได้รับค่าตอบแทนให้บุคคลอื่นได้ โดยอาจกำหนดให้โอนได้ในระยะเวลาที่จำกัดหรือโอนได้ตามที่กำหนดในกฎหมายปัจจุบัน

๑.๔ การรับฟังความคิดเห็นร่างพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

กระทรวงพาณิชย์ โดยกรมทรัพย์สินทางปัญญา ได้จัดให้มีการรับฟังความคิดเห็นต่อร่างพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ระหว่างวันที่ ๑๘ มกราคม ถึงวันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๗ รวมเป็นระยะเวลา ๓๒ วัน โดยมีช่องทางในการรับฟังความคิดเห็น ดังนี้

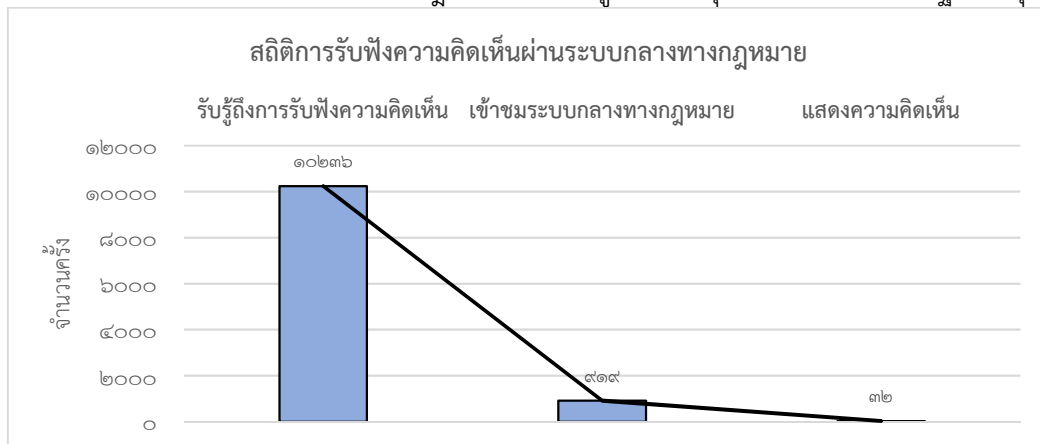
๑) ผ่านระบบกลางทางกฎหมาย (www.law.go.th) โดยมีการประชาสัมพันธ์ผ่านช่องทางต่าง ๆ ได้แก่ ช่องทางออนไลน์ (Facebook กรมทรัพย์สินทางปัญญา) และผ่านหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น สมาคมดนตรีแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ สมาคมการค้าผู้ประกอบการธุรกิจบันเทิงไทย สมาคมทรัพย์สินทางปัญญาแห่งประเทศไทย มหาวิทยาลัย เป็นต้น

๒) รับฟังความคิดเห็นเป็นหนังสือ โดยส่งไปยังผู้มีส่วนได้เสียที่เกี่ยวข้อง เช่น เจ้าของลิขสิทธิ์ นักร้อง นักแสดง ผู้ประกอบการร้านอาหาร สมาคม สำนักงานกฎหมาย มหาวิทยาลัย หน่วยงานของรัฐ เป็นต้น เพื่อให้ได้ความคิดเห็นอย่างรอบด้าน

๒. การรับฟังความคิดเห็นร่างพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

กระทรวงพาณิชย์ โดยกรมทรัพย์สินทางปัญญา ได้จัดให้มีการรับฟังความคิดเห็นต่อร่างพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ระหว่างวันที่ ๑๘ มกราคม ถึงวันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๗ รวมเป็นระยะเวลา ๓๒ วัน ผ่านระบบกลางทางกฎหมาย (www.law.go.th) และโดยการรับฟังความคิดเห็นเป็นหนังสือ ทั้งนี้ มีผู้เข้าถึงการประชาสัมพันธ์ทาง Facebook ๑๐,๒๓๖ ครั้ง มีผู้เข้าชมระบบกลางทางกฎหมาย ๙๑๙ ครั้ง และมีผู้แสดงความคิดเห็นผ่านระบบกลางทางกฎหมาย ๓๒ ราย ผู้ที่แสดงความคิดเห็นจัดอยู่ในกลุ่มนักร้อง นักดนตรี ค่ายเพลง เจ้าของลิขสิทธิ์ สำนักงานกฎหมาย สมาคมผู้ประกอบการ หน่วยงานของรัฐ และบุคคลทั่วไป

การรับฟังความคิดเห็นผ่านระบบกลางทางกฎหมาย (www.law.go.th) มีผู้แสดงความคิดเห็นจำนวน ๓๒ ราย ซึ่งแบบสอบถามความคิดเห็นประกอบด้วยคำถามปลายปิดจำนวน ๒๔ ข้อ สรุปผลการตอบแบบสอบถามได้ดังนี้

สรุปผลการรับฟังความคิดเห็นผ่านระบบกลางทางกฎหมาย				
ข้อ	ประเด็นคำถาม	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	ไม่แสดงความคิดเห็น
๑.	ท่านเห็นด้วยหรือไม่ หากมีการแก้ไขปรับปรุงบทนิยามคำว่า “สิ่งบันเทิงเสียง” ให้หมายความว่า งานอันประกอบ ด้วยลำดับของเสียงดนตรี เสียงการแสดง หรือเสียงอื่นใด ไม่ว่าบันเทิงลักษณะใด ๆ อันสามารถที่จะนำมาเล่นซ้ำ ได้อีกโดยใช้เครื่องมือที่จำเป็น (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๔)	๒๗ (๘๔.๔%)	๓ (๙.๔%)	๒ (๖.๓%)
๒.	ท่านเห็นด้วยหรือไม่ หากมีการแก้ไขบทนิยาม “นักแสดง” ให้รวมถึงผู้ที่แสดงโดยการ “ถ่ายทอดความ” และแก้ไขนิยามของนักแสดงให้ชัดเจนว่า นักแสดงต้องเป็นผู้ซึ่งแสดง “ซึ่งงานอันมีลิขสิทธิ์ไม่ว่าอายุแห่งการคุ้มครองลิขสิทธิ์สิ้นสุดลงแล้วหรือไม่ หรือการแสดงออกซึ่งศิลปวัฒนธรรม” (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๔)	๒๘ (๘๗.๕%)	๒ (๖.๓%)	๒ (๖.๓%)
๓.	ท่านเห็นด้วยหรือไม่ หากมีแก้ไขปรับปรุงบทนิยามคำว่า “เผยแพร่ต่อสาธารณชน” ให้หมายความรวมถึง ทำให้สาธารณชนอาจเข้าถึงได้จากสถานที่และในเวลาแต่ละบุคคลเป็นผู้เลือก (ร่างมาตรา ๔)	๒๗ (๘๔.๔%)	๔ (๑๒.๕%)	๑ (๓.๑%)
๔.	ท่านเห็นด้วยหรือไม่ หากมีการแก้ไขปรับปรุงบทนิยามคำว่า “การโฆษณา” ให้หมายความว่า การนำเสนอทางาน ที่ทำขึ้นในลักษณะอย่างใดออกเสนอต่อสาธารณชนไม่ว่าโดยวิธีใด ๆ รวมถึงการนำเสนอต่อสาธารณชนโดยผ่านทางอินเทอร์เน็ต โดยต้องได้รับความยินยอมของเจ้าของลิขสิทธิ์ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๔)	๒๗ (๘๔.๔%)	๓ (๙.๔%)	๒ (๖.๓%)
๕.	ท่านเห็นด้วยหรือไม่ หากมีการแก้ไขเพิ่มเติมการได้มาซึ่งความคุ้มครองลิขสิทธิ์ระหว่างประเทศ โดยปรับถ้อยคำใช้เป็นคำว่า “ความตกลงระหว่างประเทศ” แทนคำว่า “อนุสัญญา” (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๘)	๓๐ (๙๓.๘%)	๑ (๓.๑%)	๑ (๓.๑%)
๖.	ท่านเห็นด้วยหรือไม่ หากมีการแก้ไขเพิ่มเติมธรรมสิทธิของผู้สร้างสรรค์ โดยผู้สร้างสรรค์มีสิทธิเรียกร้อง ให้ผู้รับโอนลิขสิทธิ์หรือบุคคลอื่นระบุว่าตนเป็นผู้สร้างสรรค์ หรือแก้ไขชื่อผู้สร้างสรรค์ให้ถูกต้อง นอกจากนี้ยังแก้ไขบทบัญญัติให้เกิดความชัดเจนว่า ธรรมสิทธิมีอยู่ตลอดอายุของผู้สร้างสรรค์ไม่ว่าสิทธิทางเศรษฐกิจจะสิ้นสุดลง (อายุแห่งการคุ้มครองลิขสิทธิ์) แล้วหรือไม่ และในกรณีที่ผู้สร้างสรรค์ถึงแก่ความตายก่อนที่สิทธิทางเศรษฐกิจจะสิ้นสุดลง (อายุแห่งการคุ้มครองลิขสิทธิ์) ทายาทของผู้สร้างสรรค์มีสิทธิที่จะฟ้องร้องบังคับตามสิทธิในธรรมสิทธิของผู้สร้างสรรค์ได้ตลอดอายุแห่งการคุ้มครองลิขสิทธิ์ที่เหลืออยู่นั้น (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๘)	๒๘ (๘๗.๕%)	๒ (๖.๓%)	๒ (๖.๓%)
๗.	ท่านเห็นด้วยหรือไม่ หากมีการแก้ไขเพิ่มเติมสิทธิแต่เพียงผู้เดียวของนักแสดงในการแสดงของตนที่ยังไม่มีการบันทึกไว้ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๔๔)	๒๗ (๘๔.๔%)	๓ (๙.๔%)	๒ (๖.๓%)

สรุปผลการรับฟังความคิดเห็นผ่านระบบกลางทางกฎหมาย				
ข้อ	ประเด็นคำถาม	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	ไม่แสดงความคิดเห็น
๘.	ท่านเห็นด้วยหรือไม่ หากมีการกำหนดเพิ่มสิทธิแต่เพียงผู้เดียวของนักแสดงในการแสดงของตนที่มีการบันทึกไว้แล้ว (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๔๔/๑)	๒๗ (๘๔.๔%)	๓ (๙.๔%)	๒ (๖.๓%)
๙.	ท่านเห็นด้วยหรือไม่ หากมีการกำหนดเพิ่มให้นักแสดงอาจอนุญาตให้ผู้อื่นใช้สิทธิแต่ผู้เดียวในการแสดงของตนได้ โดยจะกำหนดเงื่อนไขอย่างไรหรือไม่ก็ได้ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๔๔/๒)	๒๖ (๘๑.๓%)	๕ (๑๕.๖%)	๑ (๓.๑%)
๑๐.	ท่านเห็นด้วยหรือไม่ หากกำหนดให้นักแสดงมีสิทธิได้รับค่าตอบแทนที่เป็นธรรมจากเจ้าของลิขสิทธิ์ เมื่อมีการแพร่เสียงแพร่ภาพหรือเผยแพร่ต่อสาธารณชนซึ่งสิ่งบันทึกเสียงตามที่กำหนด (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๔๕)	๒๙ (๙๐.๖%)	๒ (๖.๓%)	๑ (๓.๑%)
๑๑.	ท่านเห็นด้วยหรือไม่ หากมีการแก้ไขเพิ่มเติมให้นักแสดงได้รับสิทธิแต่ผู้เดียวและค่าตอบแทนที่เป็นธรรม ในกรณีที่มีการแสดงนั้นบันทึกในประเทศไทยหรือประเทศภาคีความตกลงระหว่างประเทศไทยเป็นภาคีอยู่ด้วย และกรณีที่มีการแสดงนั้นบันทึกอยู่ในสิ่งบันทึกเสียง หรือเผยแพร่อยู่ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพที่ได้รับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัตินี้ ให้นักแสดงได้รับความคุ้มครองในการแสดงดังกล่าวด้วย (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๔๗ และมาตรา ๔๘)	๒๙ (๙๐.๖%)	๑ (๓.๑%)	๒ (๖.๓%)
๑๒.	ท่านเห็นด้วยหรือไม่ หากกำหนดเพิ่มให้สิทธิแต่เพียงผู้เดียวของนักแสดงในการแสดงของตนที่มีการบันทึกไว้แล้ว ตามมาตรา ๔๔/๑ มีอายุ ๕๐ ปี นับแต่วันสิ้นปีปฏิทินของปีที่ได้มีการบันทึกการแสดง (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๔๙)	๒๔ (๗๕.๐%)	๗ (๒๑.๙%)	๑ (๓.๑%)
๑๓.	ท่านเห็นด้วยหรือไม่ หากกำหนดเพิ่มให้สิทธิแต่เพียงผู้เดียวของนักแสดงในการแสดงของตนที่มีการบันทึกไว้แล้ว ตามมาตรา ๔๔/๑ สามารถโอนให้แก่กันได้ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๕๑)	๒๙ (๙๐.๖%)	๒ (๖.๓%)	๑ (๓.๑%)
๑๔.	ท่านเห็นด้วยหรือไม่ หากมีการแก้ไขเพิ่มเติมธรรมสิทธิของนักแสดง โดยนักแสดงมีสิทธิเรียกร้องให้ผู้รับโอนสิทธิของนักแสดงหรือบุคคลอื่นใดระบุว่าตนเป็นนักแสดงในการแสดงของตน หรือแก้ไขชื่อนักแสดงในการแสดงของตนให้ถูกต้อง นอกจากนี้ยังแก้ไขบทบัญญัติให้เกิดความชัดเจนว่า ธรรมสิทธิมีอยู่ตลอดอายุของนักแสดง และในกรณีที่นักแสดงถึงแก่ความตายก่อนหมดอายุแห่งการคุ้มครอง ทายาทของนักแสดงมีสิทธิที่จะฟ้องร้องบังคับตามสิทธิได้ตลอดอายุแห่งการคุ้มครองสิทธิของนักแสดงที่เหลืออยู่นั้น (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๕๑/๑)	๒๘ (๘๗.๕%)	๒ (๖.๓%)	๒ (๖.๓%)
๑๕.	ท่านเห็นด้วยหรือไม่ หากกำหนดเพิ่มให้การกระทำตามมาตรา ๔๔/๑ โดยไม่ได้รับอนุญาตจากนักแสดง ถือเป็น การละเมิดสิทธิของนักแสดง (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๕๒)	๒๕ (๗๘.๑%)	๖ (๑๘.๘%)	๑ (๓.๑%)
๑๖.	ท่านเห็นด้วยหรือไม่ หากมีการแก้ไขเพิ่มเติมข้อยกเว้นการละเมิดสิทธิของนักแสดงให้สอดคล้องกับหลักการระงับสิทธิในการจำหน่ายของกฎหมายลิขสิทธิ์ไทย โดยกำหนดให้สิทธิแต่ผู้เดียวของนักแสดง ในการจำหน่ายระงับไป (exhausted) เมื่อได้	๒๘ (๘๗.๕%)	๓ (๙.๔%)	๑ (๓.๑%)

สรุปผลการรับฟังความคิดเห็นผ่านระบบกลางทางกฎหมาย				
ข้อ	ประเด็นคำถาม	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	ไม่แสดงความคิดเห็น
	มีการโอนกรรมสิทธิ์ของต้นฉบับหรือสำเนางานแสดง โดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๕๓)			
๑๗.	ท่านเห็นด้วยหรือไม่ หากมีการแก้ไขเพิ่มเติมอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการลิขสิทธิ์ ให้สามารถออกประกาศกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการอุทธรณ์คำสั่งของอธิบดีได้ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๖๐ (๒))	๒๗ (๘๔.๔%)	๒ (๖.๓%)	๓ (๙.๔%)
๑๘.	ท่านเห็นด้วยหรือไม่ หากมีการยกเลิกขั้นตอนเกี่ยวกับการคุ้มครองลิขสิทธิ์และสิทธิของนักแสดงระหว่างประเทศ โดยรัฐมนตรีไม่ต้องประกาศรายชื่อประเทศภาคีแห่งความตกลงระหว่างประเทศว่าด้วยการคุ้มครองลิขสิทธิ์และสิทธิของนักแสดงซึ่งประเทศไทยเป็นภาคีอยู่ด้วย (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๖๑)	๒๕ (๗๘.๑%)	๕ (๑๕.๖%)	๒ (๖.๓%)
๑๙.	ท่านเห็นด้วยหรือไม่ หากมีการกำหนดเพิ่มบทบัญญัติให้ศาลมีอำนาจสั่งทำลายของกลางในคดีแพ่งได้ (เพิ่มมาตรา ๖๕/๒)	๒๙ (๙๐.๖%)	๑ (๓.๑%)	๒ (๖.๓%)
๒๐.	ท่านเห็นด้วยหรือไม่ หากมีปรับปรุงบทกำหนดโทษ โดยการยกเลิกอัตราโทษขั้นต่ำ (แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา ๖๙ มาตรา ๖๙/๑ และมาตรา ๗๐)	๒๔ (๗๕.๐%)	๖ (๑๘.๘%)	๒ (๖.๓%)

๓. สรุปประเด็นที่มีการแสดงความคิดเห็นและคำชี้แจงรายประเด็น

๓.๑ ท่านเห็นด้วยหรือไม่ หากมีการแก้ไขปรับปรุงนิยามคำว่า “สิ่งบันทึกเสียง” ให้หมายความว่า งานอันประกอบด้วยลำดับของเสียงดนตรี เสียงการแสดง หรือเสียงอื่นใด ไม่ว่าบันทึกในลักษณะใด ๆ อันสามารถที่จะนำมาเล่นซ้ำได้อีกโดยใช้เครื่องมือที่จำเป็น (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๔)

- เสนอให้แก้ไขคำว่า “เครื่องมือที่จำเป็น” เป็นคำว่า “เครื่องมือหรือเทคโนโลยีที่จำเป็น” เนื่องจากข้อความว่า “งานอันประกอบด้วยลำดับของเสียงดนตรี เสียงการแสดง หรือเสียงอื่นใด ไม่ว่าบันทึกในลักษณะใด ๆ” เป็นข้อความที่ไม่สมบูรณ์ เนื่องจากโดยสภาพแล้วงานไม่สามารถบันทึกด้วยตัวเองได้จึงควรระบุเป็น “งานอันประกอบด้วยลำดับของเสียงดนตรี เสียงการแสดง หรือเสียงอื่นใด ไม่ว่าถูกบันทึกในลักษณะใด ๆ” แทน นอกจากนี้ การใช้คำว่า “เครื่องมือที่จำเป็น” นั้น มีลักษณะเป็นการจำกัดซึ่งไม่สอดคล้องกับความก้าวหน้าของเทคโนโลยีในปัจจุบัน

- เห็นควรใช้คำอื่นที่กว้างกว่าคำว่า “เครื่องมือ” เนื่องจากในทางปฏิบัติแล้วสิ่งบันทึกเสียงมิได้มีเฉพาะเครื่องมือเท่านั้น ยังมีสิ่งอื่นใดอีก เช่น โปรแกรม หรือชุดคำสั่ง ซึ่งควรจะอยู่ในนิยามได้ด้วยเช่นกัน หรืออาจตัดข้อความว่า “ได้อีกโดยใช้เครื่องมือที่จำเป็น” นี้ออก เพื่อให้สอดคล้องกับสื่อเทคโนโลยีที่มีขึ้นต่อไปอีก

- บทนิยามใหม่ที่ให้ครอบคลุมถึงสิ่งบันทึกเสียงที่มีการบันทึกโดยไร้วัสดุ นั้น ไม่ใช่เป็นการนิยามตาม WPPT Article ๒ (b) และทำให้เสียสภาพการเป็นสิ่งบันทึกเสียงตามแนวคิดการให้ความคุ้มครองแก่ผู้ผลิตสิ่งบันทึกเสียงในฐานะที่เป็นสิทธิข้างเคียง เพราะไม่มีวัสดุ จึงย่อมไม่มี “สิ่งบันทึกเสียง” คงเหลือเนื้อหาเฉพาะบันทึก เช่น งานดนตรีกรรม ถ้าบันทึกลงวัสดุ แผ่นเสียง เทป ซีดี thumb drive ย่อมกล่าวได้ว่ามีสิ่งบันทึกเสียงที่ผู้ผลิตจะได้รับความคุ้มครอง แต่หากไม่มีวัสดุย่อมไม่มีสิ่งที่จะมีผู้ผลิตให้ได้รับความคุ้มครอง สิ่งที่ได้รับ ความคุ้มครองคงมีเฉพาะเนื้อหาคืองานดนตรีกรรมนั้นเท่านั้น จึงควรแก้ไขนิยามให้ตรงตาม WPPT

คำชี้แจง

- การปรับปรุงแก้ไขนิยามสิ่งบันทึกเสียงเพื่อรองรับการพัฒนาการทางเทคโนโลยีให้ครอบคลุมถึงสิ่งบันทึกเสียงที่มีการบันทึกโดยไร้วัด อย่างไรก็ตามยังคงคำว่า “โดยใช้เครื่องมือที่จำเป็น” เนื่องจากตาม WPPT Article ๒ (c) กำหนดว่า “fixation” means the embodiment of sounds, or of the representations thereof, from which they can be perceived, reproduced or communicated through a device:

๓.๒ ท่านเห็นด้วยหรือไม่ หากมีการแก้ไขบทนิยาม “นักแสดง” ให้รวมถึงผู้ที่แสดงโดยการ “ถ่ายทอดความ” และแก้ไขนิยามของนักแสดงให้ชัดเจนว่า นักแสดงต้องเป็นผู้ซึ่งแสดง “ซึ่งงานอันมีลิขสิทธิ์ไม่ว่าอายุแห่งการคุ้มครองลิขสิทธิ์สิ้นสุดลงแล้วหรือไม่ หรือการแสดงออกซึ่งศิลปวัฒนธรรม” (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๔)

- คำว่า “ศิลปวัฒนธรรม” ควรระบุให้ชัดเจนว่าแค่นั้นอย่างไรจึงจะเป็นศิลปวัฒนธรรมตามนิยาม เพื่อความสะดวกในการตีความแม่บทศีลธรรมอย่างแคบโดยมองว่าเป็นสิทธิข้างเคียงไม่ว่าจะแสดงอะไรก็ได้เพื่อให้สอดคล้องกับ Rome Convention Art. ๓ (a) และ ๔ ซึ่งจะแตกต่างจาก WPPT นี้ ดังนั้นการนิยามให้ชัดเจนจึงน่าจะช่วยให้ศาลตีความได้กว้างขึ้น

- เห็นด้วยกับการกำหนดเพิ่มเติมคำว่า “การถ่ายทอดความ” และ “การแสดงออกซึ่งศิลปวัฒนธรรม” เพื่อให้ตรงตาม WPPT อย่างไรก็ตาม ภายใต้เงื่อนไขการแก้กฎหมายของประเทศไทยที่ใช้เวลานาน ไม่อาจตอบสนองความคุ้มครองให้แก่เหล่านักแสดงได้ทันทั่วถึง หากประเทศไทยประสงค์จะขยายความคุ้มครอง ควรให้ครอบคลุมอนาคตและพฤติกรรมต่างๆ ของนักแสดงในการสร้างสรรค์ผลงานไปด้วย เนื่องจากนักแสดงเป็นอาชีพที่มีความคิดสร้างสรรค์ค่อนข้างมาก อาจมีวิธีการสร้างสรรค์ผลงานได้หลากหลาย ซึ่งการเขียนระบุเฉพาะของกฎหมายไม่อาจตอบสนองพฤติกรรมเหล่านี้ได้ จึงขอแนะนำให้เพิ่มเติม คำว่า “รวมถึงแต่ไม่จำกัดเพียง (Including, but not limit to)” ไปในคำนิยาม ซึ่งเป็นการเพิ่มเติมอำนาจในการใช้ดุลยพินิจของศาลให้สามารถใช้ดุลยพินิจปกป้องนักแสดงได้มากขึ้น

- เห็นว่าการตีความนิยามคำว่า “นักแสดง” ตามร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ แคบกว่านิยามตามสนธิสัญญาว่าด้วยการแสดงและสิ่งบันทึกเสียงขององค์การทรัพย์สินทางปัญญาโลก (WIPO Performances and Phonograms Treaty: WPPT) และพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ฉบับปัจจุบัน เพราะ WPPT และพระราชบัญญัติดังกล่าวไม่มีข้อความที่จำกัดให้ผู้แสดงต้องทำการแสดงหรือกระทำการใด ๆ ต่องานอันมีลิขสิทธิ์ กล่าวคือ แม้ว่าผู้แสดงจะทำการแสดงหรือกระทำการใด ๆ ต่องานที่ไม่มีลิขสิทธิ์ก็ถือว่าเป็นนักแสดงได้

ดังนั้น นิยามคำว่า “นักแสดง” ตาม WPPT และพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ฉบับปัจจุบันจึงมีความเป็นธรรมต่อนักแสดงมากกว่านิยามตามร่างพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์

- บทนิยามใหม่ไม่ได้เป็นไปตาม WPPT (Article (a)) ไม่ควรระบุจำกัดว่าแสดงซึ่งงานอันมีลิขสิทธิ์ (คำพิพากษาศาลฎีกาปี ๒๕๕๕ ไม่ได้มีความหมายจำกัดไว้เช่นนั้นเท่านั้น) ควรแก้ไขนิยามให้ตรงตาม WPPT ส่วนการแสดงออกทางวัฒนธรรมซึ่งบัญญัติอยู่ใน WPPT ควรปล่อยให้ศาลเป็นผู้ตีความหากมีคดี

คำชี้แจง

- การระบุในกฎหมายว่า “ศิลปวัฒนธรรม” หมายถึงสิ่งใด อาจทำให้บัญญัติกฎหมายไม่ครอบคลุมและอาจเกิดการตีความอย่างแคบ รวมถึงไม่รองรับศิลปวัฒนธรรมที่อาจมีขึ้นในอนาคต

- เนื่องจากตาม WPPT ๒ (a) กำหนดว่า “performers” are actors, singers, musicians, dancers, and other persons who act, sing, deliver, declaim, play in, interpret, or otherwise perform literary or artistic works or expressions of folklore; และตามแนวคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๓๓๒/๒๕๕๕ ระบุว่า “...การแสดงของนักแสดงที่จะได้รับความคุ้มครองต้องเป็นการแสดงงานอันมีลิขสิทธิ์ด้วยเท่านั้น...” ดังนั้น การแสดงของนักแสดงที่ได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายปัจจุบันจึงต้องเป็นการแสดงซึ่งงานอันมีลิขสิทธิ์

๓.๓ ท่านเห็นด้วยหรือไม่ หากมีแก้ไขปรับปรุงบทนิยามคำว่า “เผยแพร่ต่อสาธารณชน” ให้หมายความรวมถึง ทำให้สาธารณชนอาจเข้าถึงได้จากสถานที่และในเวลาของแต่ละบุคคลเป็นผู้เลือก (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๔)

- คำว่า “เผยแพร่ต่อสาธารณชน” ชัดเจนดีแล้ว แต่การเขียนคำนิยามต่อท้ายคำว่า “ให้หมายความรวมถึง ทำให้สาธารณชนอาจเข้าถึงได้จากสถานที่และในเวลาทีแต่ละบุคคลเป็นผู้เลือก” ยังมีความสับสนและอ่านไม่เข้าใจ

- คำว่า “ทำให้สาธารณชนอาจเข้าถึงได้จากสถานที่และในเวลาทีแต่ละบุคคลเป็นผู้เลือก” อ่านเข้าใจยาก เสนอคำว่า “โดยผ่านทางอินเทอร์เน็ต”

- ขอเสนอให้พิจารณาแก้ไขในส่วนท้ายของความหมายเป็น “รวมถึงทำให้สาธารณชนเข้าถึงได้จากสถานที่และเวลาตามความต้องการของแต่ละบุคคล”

- มีปัญหาตั้งแต่บทนิยามเดิมสำหรับคำว่า “การจำหน่าย” ซึ่งมาจากคำว่า “จ่าย” หมายความว่า รวมถึงการ “ขาย” “แลกเปลี่ยน” และ “ให้” ซึ่งต้องใช้กับทรัพย์สินที่มีรูปร่าง สำหรับทรัพย์สินมีรูปร่างที่มีกรรมสิทธิ์ ผู้มีกรรมสิทธิ์ย่อมมีสิทธิจำหน่ายทรัพย์สินนั้น ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๓๓๖ และไม่กระทบต่อสิทธิของผู้มีลิขสิทธิ์ จึงไม่น่าจะเป็นความหมายของการเผยแพร่ต่อสาธารณชนได้

คำชี้แจง

- เพื่อให้กฎหมายมีความชัดเจนมากขึ้นว่านิยาม “เผยแพร่ต่อสาธารณชน” รวมถึงการทำให้สาธารณชนอาจเข้าถึงได้จากสถานที่และในเวลาทีแต่ละบุคคลเป็นผู้เลือก (Making Available to the public) ด้วย

- คำว่า “ทำให้สาธารณชนอาจเข้าถึงได้จากสถานที่และในเวลาทีแต่ละบุคคลเป็นผู้เลือก” มาจาก WPPT ว่า “...making available to the public..., in such a way that members of the public may access them from a place and at a time individually chosen by them”

๓.๔ ท่านเห็นด้วยหรือไม่ หากมีการแก้ไขปรับปรุงบทนิยามคำว่า “การโฆษณา” ให้หมายความว่า การนำสำเนาที่ทำขึ้นในลักษณะอย่างไร้การเสนอต่อสาธารณชนไม่ว่าโดยวิธีใด ๆ รวมถึงการนำเสนอต่อสาธารณชนโดยผ่านทางอินเทอร์เน็ต โดยต้องได้รับความยินยอมของเจ้าของลิขสิทธิ์ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๔)

- โดยหลักการของการโฆษณา (Publication) ต้องเป็นการนำสำเนาจำลองของงานอันมีลิขสิทธิ์ (Duplicated Copies of Work) ออกจำหน่าย (Distribution) ซึ่งหลักการนี้เป็นสากลและบัญญัติไว้ชัดเจนในความตกลงระหว่างประเทศที่เป็นมาตรฐานสากลของการคุ้มครองลิขสิทธิ์ คือ Berne Convention และปรากฏอยู่ในบทบัญญัติของนิยามคำว่า “Publication” ของ WPPT ด้วย

ดังนั้น สำเนาจำลองของงานจึงต้องเป็นสิ่งที่จับต้องได้ (Tangible Object) เท่านั้น เช่น นำหนังสือที่ตีพิมพ์งานวรรณกรรมมาจำหน่าย (ขาย/แจก) โดยความยินยอมของผู้สร้างสรรค์ แต่การนำเสนอต่อสาธารณชนโดยผ่านทางอินเทอร์เน็ต เป็นการทำให้งานอันมีลิขสิทธิ์ (ซึ่งเป็นสิ่งที่จับต้องไม่ได้ - Intangible Object) ปรากฏต่อสาธารณชน เช่น การอัปโหลดงานวรรณกรรมขึ้นเผยแพร่บนอินเทอร์เน็ต จึงเป็นการเผยแพร่ต่อสาธารณชน (Communication to public) ที่ไม่ใช่การโฆษณาแต่อย่างใด

การปรับปรุงบทนิยามคำว่า “การโฆษณา” และคำว่า “การเผยแพร่ต่อสาธารณชน” มีความซ้ำซ้อนกัน เป็นการขยายความที่ผิดหลักการและไม่สอดคล้องกับมาตรฐานสากล

- ตาม WPPT Article ๒(e) “...the offering of copies... to the public...” น่าจะสอดคล้องกับ Berne Convention และ TRIPs แล้ว อย่างไรก็ตาม อาจเกิดความลักลั่นในงานบางประเภทได้และปัจจุบันการจำหน่ายสำเนาไม่แน่ใจว่ายังจำเป็นหรือไม่ นอกจากนี้ ขอเสนอเปลี่ยนคำว่า “ผ่านทางอินเทอร์เน็ต” เป็นคำว่า “สื่อเทคโนโลยี” เพื่อให้สอดคล้องกับสื่อเทคโนโลยีที่จะทันสมัยขึ้นไปอีก

- บทนิยามใหม่ซึ่งแก้ไขเพื่อให้ครอบคลุมต่อการเสนองานผ่านอินเทอร์เน็ต ขัดต่อบทนิยามใน WPPT และขัดต่อบทนิยามใน Berne Convention หากจะนิยามควรให้เป็นไปตาม WPPT และ Berne Convention

โดยอาจแยกให้ชัดเจนระหว่างการโฆษณางานอันมีลิขสิทธิ์และงานอันมีสิทธิข้างเคียง และขอให้ทำความเข้าใจให้ชัดเจนเกี่ยวกับหลักเกณฑ์เรื่องการโฆษณางานเพราะบทบัญญัติที่แก้ไขใหม่นี้เปลี่ยนแปลงแนวคิดจากความหมายการโฆษณาเดิม ไม่ใช่เฉพาะกรณีเกี่ยวกับงานที่มีการนำเสนอทางอินเทอร์เน็ตเท่านั้น (จะมีผลต่อมาตรา ๒๕ ในร่างพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่..) นี้ด้วย)

คำชี้แจง

- คำว่า “การโฆษณา” และคำว่า “การเผยแพร่ต่อสาธารณชน” แม้ว่าการกระทำบางอย่างอาจเป็นได้ทั้งการโฆษณาและการเผยแพร่ต่อสาธารณชน แต่การนำไปปรับใช้จะเป็นกรณีที่แตกต่างกัน โดยการโฆษณาจะเป็นการพิจารณาในประเด็นการได้มาซึ่งลิขสิทธิ์และเรื่องการนับอายุความคุ้มครองลิขสิทธิ์ ส่วนการเผยแพร่ต่อสาธารณชนเป็นการพิจารณาประเด็นเรื่องสิทธิแต่เพียงผู้เดียวของเจ้าของลิขสิทธิ์/นักแสดง และเรื่องการละเมิดลิขสิทธิ์ จึงไม่น่าจะมีประเด็นที่สับสน กล่าวคือ ขึ้นอยู่กับว่ากำลังพิจารณาประเด็นเรื่องใดอยู่

- ในส่วนของการปรับแก้ถ้อยคำที่เสนอให้เปลี่ยนคำว่า “ผ่านทางอินเทอร์เน็ต” เป็นคำว่า “สื่อเทคโนโลยี” กรมฯ จะรับไปพิจารณา

๓.๕ ท่านเห็นด้วยหรือไม่ หากมีการแก้ไขเพิ่มเติมการได้มาซึ่งความคุ้มครองลิขสิทธิ์ระหว่างประเทศ โดยปรับถ้อยคำใช้เป็นคำว่า “ความตกลงระหว่างประเทศ” แทนคำว่า “อนุสัญญา” (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๘)

- เห็นด้วย เนื่องจากคำว่า “ความตกลงระหว่างประเทศ” มีความหมายกว้างและครอบคลุมถึงอนุสัญญาด้วย

- Not sure what it means legally, but seems more ‘international’.

- เห็นว่า การปรับถ้อยคำว่า “ความตกลงระหว่างประเทศ” แทนคำว่า “อนุสัญญา” แม้มีความหมายกว้างแต่ น่าจะมีความหมายเช่นเดิม การปรับถ้อยคำใหม่อาจยังไม่มีเจตจำนง

คำชี้แจง

- เพื่อให้การใช้ถ้อยคำในกฎหมายไม่เกิดความสับสน และครอบคลุมภาคความตกลงระหว่างประเทศต่าง ๆ ที่ประเทศไทยเป็นภาคีอยู่แล้ว หรือที่จะเข้าเป็นภาคีต่อไปในอนาคต ไม่ว่าจะใช้ชื่อเรียกเป็น อนุสัญญา ความตกลง สนธิสัญญา หรือชื่ออื่น ๆ โดยไม่ต้องตีความ

๓.๖ ท่านเห็นด้วยหรือไม่ หากมีการแก้ไขเพิ่มเติมสิทธิของผู้สร้างสรรค์ โดยผู้สร้างสรรค์มีสิทธิเรียกร้องให้ผู้รับโอนลิขสิทธิ์หรือบุคคลอื่นระบุว่าตนเป็นผู้สร้างสรรค์ หรือแก้ไขชื่อผู้สร้างสรรค์ให้ถูกต้อง นอกจากนี้ ยังแก้ไขบทบัญญัติให้เกิดความชัดเจนว่า ธรรมชาติที่มีอยู่ตลอดอายุของผู้สร้างสรรค์ ไม่ว่าสิทธิทางเศรษฐกิจจะสิ้นสุดลง (อายุแห่งการคุ้มครองลิขสิทธิ์) แล้วหรือไม่ และในกรณีที่ผู้สร้างสรรค์ถึงแก่ความตายก่อนที่สิทธิทางเศรษฐกิจจะสิ้นสุดลง (อายุแห่งการคุ้มครองลิขสิทธิ์) ทายาทของผู้สร้างสรรค์มีสิทธิที่จะฟ้องร้องบังคับตามสิทธิในธรรมชาติของผู้สร้างสรรค์ได้ตลอดอายุแห่งการคุ้มครองลิขสิทธิ์ที่เหลืออยู่นั้น (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๘)

- เห็นด้วยกับการเพิ่มสิทธิในการเรียกร้องให้แก้ไขชื่อผู้สร้างสรรค์ให้ถูกต้อง คือ การเรียกร้องให้บุคคลอื่นที่ระบุชื่อผู้สร้างสรรค์ผิด ทำการแก้ไขระบุชื่อใหม่ให้ถูกต้อง

- สำหรับสิทธิที่จะเรียกร้องให้ผู้รับโอนลิขสิทธิ์หรือบุคคลอื่นระบุว่าตนเป็นผู้สร้างสรรค์นั้น เห็นว่ารวมอยู่ใน “สิทธิที่จะแสดงว่าตนเป็นผู้สร้างสรรค์งาน” ที่อยู่ในบทบัญญัติปัจจุบันอยู่แล้ว จึงไม่จำเป็นต้องบัญญัติเพิ่มเติมอีก

- เห็นด้วยกับการบัญญัติให้เกิดความชัดเจนว่า ธรรมชาติที่มีอยู่ตลอดอายุของผู้สร้างสรรค์ ไม่ว่าสิทธิทางเศรษฐกิจจะสิ้นสุดลงแล้วหรือไม่ และในกรณีที่ผู้สร้างสรรค์ถึงแก่ความตายก่อนที่สิทธิทางเศรษฐกิจจะสิ้นสุดลง ทายาทของผู้สร้างสรรค์มีสิทธิที่จะฟ้องร้องบังคับตามสิทธิในธรรมชาติของผู้สร้างสรรค์ได้ตลอดอายุแห่งการคุ้มครองลิขสิทธิ์ที่เหลืออยู่นั้น

- การเรียกค่าเสียหายจากการถูกละเมิดลิขสิทธิ์ตามกฎหมายนี้จะทำได้หรือไม่ เพราะปัจจุบัน
ไม่มีการระบุในบทกำหนดโทษ

- In relation to the other revised draft provisions, we continue to advocate for the use of the exact same language as used in the WIPO Performances and Phonograms Treaty (WPPT). In this regard, we remain concerned that the broad drafting of Sections ๑๘ and ๕๑/๑ unintentionally risks including performers' rights, including the right of attribution, in audiovisual works, which is beyond the scope of the WPPT.

คำชี้แจง

- มาตรานี้เป็นประเด็นเรื่องลิขสิทธิ์ของผู้สร้างสรรค์ หากผู้สร้างสรรค์ประสงค์เรียกร้อง
ค่าสินไหมทดแทนจากการถูกละเมิดลิขสิทธิ์ สามารถเรียกร้องได้ตามมาตรา ๑๘ นี้ประกอบประมวลกฎหมาย
แพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔๒๐

- ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ปัจจุบันในเรื่องของลิขสิทธิ์ตามมาตรา ๑๘ และมาตรา ๕๑/๑
ผู้สร้างสรรค์และนักแสดงได้รับความคุ้มครองในเรื่องของลิขสิทธิ์ในงานทุกประเภทอยู่แล้ว

**๓.๗ ท่านเห็นด้วยหรือไม่ หากมีการแก้ไขเพิ่มเติมสิทธิแต่เพียงผู้เดียวของนักแสดงในการแสดง
ของตนที่ยังไม่มีการบันทึกไว้ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๔๔)**

- ข้อกฎหมายยังทำให้เกิดความสับสนอยู่มาก เช่น หากไม่ได้มีการบันทึกไว้ นักแสดงจะมีสิทธิ
แพร่เสียงแพร่ภาพ อย่างไร

- นักแสดงไม่ควรจะมีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวในการบันทึก ทำซ้ำ หรือแจกจ่ายงานอันมีลิขสิทธิ์
แต่นักแสดงควรมีเพียงสิทธิในการอนุญาตให้บุคคลอื่นกระทำการดังกล่าวได้ โดยถ้าหากให้นักแสดงมีสิทธิแต่เพียงผู้เดียว
อาจจะทำให้เกิดความขัดแย้งกับเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานสิ่งบันทึกเสียงและโสตทัศนวัสดุ

- ตาม WPPT กำหนดให้นักแสดงมีเพียงสิทธิในการอนุญาตให้ผู้อื่นกระทำการดังกล่าว
มิใช่สิทธิแต่เพียงผู้เดียวในการบันทึก ทำซ้ำ หรือแจกจ่ายงานอันมีลิขสิทธิ์

- มาตรา ๔๔ ที่ใช้อยู่ในปัจจุบันน่าจะตรงกับ WPPT Article ๖ และ Article ๗ มากกว่า
บทบัญญัติที่แก้ไขใหม่

คำชี้แจง

- ร่างมาตรานี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับสิทธิของนักแสดงในการแสดงที่ยังไม่มีการบันทึกไว้หรือการแสดงสด
ซึ่งการแสดงสดสามารถที่จะแพร่เสียงแพร่ภาพได้ เช่น การ live การแสดงดนตรีสด หรือการออกอากาศ
คู่ขนาน (simultaneous broadcast)

- กรณีตาม WPPT Article ๖ ที่กำหนดว่า “Performers shall enjoy the exclusive right
of authorizing...” เห็นว่า ไม่ใช่การกำหนดให้นักแสดงมีเพียงสิทธิในการอนุญาตให้ผู้อื่นกระทำการเท่านั้น
ซึ่งเทียบเคียงได้กับกรณีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวของเจ้าของลิขสิทธิ์ตาม Berne Convention เช่น Article ๙ (๑)
ที่กำหนดว่า “Authors of literary and artistic works protected by this Convention shall have the
exclusive right of authorizing...” จะเห็นว่ามีการใช้คำในลักษณะเดียวกัน ดังนั้น จึงยกร่างสิทธิแต่เพียงผู้เดียว
ของนักแสดงในลักษณะเดียวกันกับสิทธิแต่เพียงผู้เดียวของเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายปัจจุบัน

**๓.๘ ท่านเห็นด้วยหรือไม่ หากมีการกำหนดเพิ่มสิทธิแต่เพียงผู้เดียวของนักแสดงในการแสดง
ของตนที่มีการบันทึกไว้แล้ว (เพิ่มมาตรา ๔๔/๑)**

- ควรเป็นไปตามสัญญาที่นักแสดงทำ ไม่ควรให้นักแสดงมีสิทธิเกินผู้ว่าจ้าง

- สิทธิที่เพิ่มขึ้นของนักแสดงถือว่าทับซ้อนกับสิทธิของเจ้าของลิขสิทธิ์หรือไม่

- สิทธิในการทำซ้ำ จำหน่ายต้นฉบับหรือสำเนา ทำให้สาธารณชนเข้าถึงได้ ให้เช่าต้นฉบับหรือสำเนา ควรเป็นสิทธิพื้นฐานของนักแสดงในมาตรา ๔๔ แต่หากได้รับการยินยอมโดยนักแสดงแล้ว สิ่งบันทึกดังกล่าว ควรเป็นสิทธิของผู้ที่ได้รับอนุญาตให้บันทึก มิเช่นนั้นกรณีที่มีนักแสดงหลายคนในสิ่งบันทึกขึ้นเดียว ย่อมเกิดความยุ่งยากในการนำผลงานไปสร้างโอกาสทางเศรษฐกิจ อีกทั้งไม่ส่งเสริมให้เกิดแรงบันดาลใจจากผู้ขออนุญาตในการนำผลงาน หรือการแสดงของนักแสดงในประเทศไปเผยแพร่ โฆษณา และสร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจ

- การที่บทบัญญัติของมาตรา ๔๔/๑ ใช้คำว่า “สิทธิแต่เพียงผู้เดียว...ในงานที่มีการบันทึกไว้” อาจทำให้สิทธิของนักแสดงขัดกับสิทธิของเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานโสตทัศนวัสดุ/สิ่งบันทึกเสียง ฯลฯ เพราะบุคคลเหล่านี้เป็นเจ้าของงานที่มีการบันทึกไว้แล้ว อีกทั้งอาจกระทบต่อการพิจารณาความแตกต่างระหว่างสิทธิแต่เพียงผู้เดียว ของนักแสดงและสิทธิแต่เพียงผู้เดียวของเจ้าของลิขสิทธิ์ แม้มาตรา ๔๔/๑ จะระบุเพียงสิทธิแต่เพียงผู้เดียว ในการกระทำอันเกี่ยวกับการแสดงของตนก็ตาม

นอกจากนี้ นักแสดงไม่ควรจะมีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวในการบันทึก ทำซ้ำ หรือแจกจ่ายงานอันมีลิขสิทธิ์ แต่นักแสดงควรมีเพียงสิทธิในการอนุญาตให้บุคคลอื่นกระทำการดังกล่าวได้ โดยถ้าหากให้นักแสดงมีสิทธิแต่เพียงผู้เดียว อาจจะทำให้เกิดความขัดแย้งกับเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานสิ่งบันทึกเสียงและโสตทัศนวัสดุ อีกทั้งตาม WPPT ได้กำหนดให้นักแสดงมีเพียงสิทธิในการอนุญาตให้ผู้อื่นกระทำการดังกล่าว มิใช่สิทธิแต่เพียงผู้เดียวในการบันทึก ทำซ้ำ หรือแจกจ่ายงานอันมีลิขสิทธิ์

- มาตรา ๔๔/๑ และ ๔๔/๒ ไม่ตรงกับ WPPT Article ๗ ถึง Article ๑๐ ตามที่กล่าวอ้าง ว่าแก้ไขปรับปรุงให้สอดคล้องกับบทบัญญัติดังกล่าว นัก เช่น ในมาตรา ๔๔/๑ (๒) หรือกรณีที่อยู่ใน WPPT กล่าวถึงเฉพาะการบันทึกเสียงการแสดงลงในสิ่งบันทึกเสียง

คำชี้แจง

- สิทธิตามร่างมาตรานี้ขึ้นอยู่กับสัญญาที่ตกลงกันระหว่างนักแสดงและผู้ว่าจ้าง ถ้าเป็นกรณี สัญญาอนุญาตให้ใช้สิทธิจะเป็นไปตามร่างมาตรา ๔๔/๒ ส่วนกรณีสัญญาโอนสิทธิของนักแสดงจะเป็นไปตาม ร่างมาตรา ๕๑

- สิทธิของนักแสดงและสิทธิของเจ้าของลิขสิทธิ์ไม่ทับซ้อนกัน เนื่องจากสิทธิของนักแสดง คือ สิทธิเฉพาะในการแสดงของตน ส่วนงานสร้างสรรค์ เช่น สิ่งบันทึกเสียง โสตทัศนวัสดุ ภาพยนตร์ เป็นสิทธิของเจ้าของลิขสิทธิ์งานนั้น ๆ

- กรณีตาม WPPT Article ๖ ที่กำหนดว่า “Performers shall enjoy the exclusive right of authorizing...” เห็นว่า ไม่ใช่การกำหนดให้นักแสดงมีเพียงสิทธิในการอนุญาตให้ผู้อื่นกระทำการเท่านั้น ซึ่งเทียบเคียงได้กับกรณีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวของเจ้าของลิขสิทธิ์ตาม Berne Convention เช่น Article ๙ (๑) ที่กำหนดว่า “Authors of literary and artistic works protected by this Convention shall have the exclusive right of authorizing...” จะเห็นว่ามีการใช้คำในลักษณะเดียวกัน ดังนั้น จึงยกร่างสิทธิแต่เพียงผู้เดียว ของนักแสดงในลักษณะเดียวกันกับสิทธิแต่เพียงผู้เดียวของเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายปัจจุบัน

๓.๙ ท่านเห็นด้วยหรือไม่ หากมีการกำหนดเพิ่มให้นักแสดงอาจอนุญาตให้ผู้อื่นใช้สิทธิแต่เพียงผู้เดียว ในการแสดงของตนได้ โดยจะกำหนดเงื่อนไขอย่างไรหรือไม่ก็ได้ (เพิ่มมาตรา ๔๔/๒)

- ต้องอธิบายว่าเฉพาะสิทธิส่วนของนักแสดงนั้น ๆ จะมีสิทธิอย่างไรก็ได้ แต่ก็จะไปกระทบสิทธิ ในกฎหมายลิขสิทธิ์ของบุคคลอื่น ๆ ทั้งหมดไม่ได้ ถ้ายกตัวอย่างให้เห็นภาพ งานลิขสิทธิ์ประเภทโสตทัศนวัสดุ ประเภท Music Video ย่อมประกอบด้วยงานลิขสิทธิ์ประเภทสิ่งบันทึกเสียง และงานลิขสิทธิ์ประเภทดนตรีกรรม อยู่ในตัว การจะให้บุคคลที่มีสิทธิเพียงส่วนเดียวไปมีอำนาจกระทบสิทธิของบุคคลอื่นเกินส่วนที่ตนเองมี จึงเป็นความน่ากังวลสำหรับการร่างกฎหมายในลักษณะนี้

- เห็นด้วยว่าควรเพิ่มบทบัญญัติกำหนดสิทธินักแสดงให้ชัด แต่หากว่าเงื่อนไขในการตีความไม่ปรากฏเป็นที่ชัดเจน ต้องอ้างอิงกับกฎกระทรวงในการค้าแข่งหรือไม่ ไม่สามารถมีทางเลือกในการเปลี่ยนไปประกอบธุรกิจกับรายอื่น" ข้อนี้ชัดต่อหลักปฏิบัติในวงการอย่างชัดเจน เมื่อนักร้อง นักแสดงหลายคนต่างมีสังกัดค่ายและยอมติดสัญญา ซึ่งเป็นธรรมเนียมปฏิบัติที่แพร่หลายรวมถึงในประเทศภาคี (เช่น เกาหลีใต้ กรีซ ลิซ่า Blackpink ก่อนหมดสัญญาเองก็ไม่สามารถทำธุรกิจกับที่อื่นได้) ดังนั้นสิทธินักแสดงไม่ควรใช้กฎกระทรวงการค้าในการกำหนดหลักเกณฑ์ ในเมื่อเราจะให้สิทธิแต่เพียงผู้เดียวแก่นักแสดง ย่อมเป็นการผูกขาดในตัวไม่ว่าจะตีความอย่างไรก็ตาม ทั้งนี้ยอมเป็นสิทธิส่วนบุคคลที่จะยอมยกให้แก่ผู้ใดก็ได้ หากแต่ได้รับความยินยอม การยกเลิกการยินยอมดังกล่าวควรเกิดจากการครบกำหนดระยะเวลา หรือยินยอมโดยทั้งสองฝ่าย ควรจะต้องเป็นที่ตัดสินใจโดยอำนาจสูงสุดในชั้นศาล

- มาตรา ๔๔/๑ และ ๔๔/๒ ไม่ตรงกับ WPPT Article ๗ ถึง Article ๑๐ ตามที่กล่าวอ้างว่าแก้ไขปรับปรุงให้สอดคล้องกับบทบัญญัติดังกล่าว นัก เช่น ในมาตรา ๔๔/๑ (๒) หรือกรณีที่อยู่ใน WPPT กล่าวถึงเฉพาะการบันทึกเสียงการแสดงลงในสิ่งบันทึกเสียง

คำชี้แจง

- สิทธิของนักแสดง คือ สิทธิเฉพาะในการแสดงของตน ส่วนงานสร้างสรรค์ เช่น สิ่งบันทึกเสียง โสตทัศนวัสดุ ภาพยนตร์ เป็นสิทธิของเจ้าของลิขสิทธิ์งานนั้น ๆ ดังนั้น นักแสดงแต่ละคนย่อมมีสิทธิเฉพาะในส่วนการแสดงของตนไม่อาจใช้สิทธิไปกระทบสิทธิของบุคคลอื่นเกินส่วนที่ตนเองมี

- กรมทรัพย์สินทางปัญญาจะกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการพิจารณาว่าเงื่อนไขในการอนุญาตให้ผู้อื่นใช้สิทธิในการแสดงของนักแสดงตามมาตรา ๔๔/๒ มีลักษณะเป็นการจำกัดการแข่งขันโดยไม่เป็นธรรมหรือไม่ในกฎกระทรวง เพื่อให้สอดคล้องกับกรณีการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์ ทั้งนี้ ประเด็นการแข่งขันที่ไม่เป็นธรรมเป็นประเด็นที่ปรากฏในความตกลง TRIPs ด้วย

๓.๑๐ ท่านเห็นด้วยหรือไม่ หากกำหนดให้นักแสดงมีสิทธิได้รับค่าตอบแทนที่เป็นธรรมจากเจ้าของลิขสิทธิ์ เมื่อมีการแพร่เสียงแพร่ภาพหรือเผยแพร่ต่อสาธารณชนซึ่งสิ่งบันทึกเสียงตามที่กำหนด (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๔๕)

- ทำไมต้องให้เฉพาะนักแสดงในงานสิ่งบันทึกเสียงที่มีสิทธินี้ นักแสดงงานอื่น ๆ ทำไมไม่มีสิทธินี้ด้วย
- เห็นด้วยทุกประการ อาจจะต้องกำหนดเหมเพลทกลางมาให้เลย ว่าถ้ารับเป็นสัดส่วนของรายได้ (เปอร์เซ็นต์) ก็ให้รับได้ตลอดไป แต่ถ้าเลือกรับก้อนใหญ่ ต้องสละสิทธิรับเป็นสัดส่วน (เปอร์เซ็นต์) และหากงานนั้น ๆ เป็นที่นิยมในภายหลังจะมาขอแก้ไขโดยอ้างว่าสัญญาไม่เป็นธรรมไม่ได้

- เห็นควรตัดคำว่า “แพร่ภาพ” ออก
- เหมาะสม เพราะถ้านักแสดงได้รับจากเจ้าของลิขสิทธิ์เลยน่าจะง่ายกว่าไปตามเก็บจากคนที่ใช้งาน
- บทบัญญัติใหม่เกี่ยวกับสิทธิได้รับค่าตอบแทนของนักแสดงนั้น มีเนื้อหาไม่ตรงกับ WPPT Article ๕ ที่ระบุถึงสิ่งบันทึกเสียงการแสดง และการแพร่เสียงจากสิ่งบันทึกเสียงการแสดงเท่านั้น ไม่ได้กล่าวถึงการแพร่เสียงแพร่ภาพอย่างที่ยกร่างไว้ น่าจะได้ศึกษาเหตุผลที่มาของ WPPT ให้ถ่องแท้

คำชี้แจง

- ร่างมาตรานี้ กำหนดเพื่อให้สอดคล้องกับ WPPT Article ๑๕ ประกอบกับพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ฉบับปัจจุบันในมาตรา ๔๕ ได้กำหนดให้นักแสดงเฉพาะในงานสิ่งบันทึกเสียงเท่านั้นที่มีสิทธิได้รับค่าตอบแทนที่เป็นธรรม

- ในส่วนการกำหนดอัตราค่าตอบแทนกลาง กรมฯ จะรับไปพิจารณาโดยอาจจะกำหนดในรูปแบบของอนุบัญญัติต่อไป

- ในส่วนของการปรับแก้ถ้อยคำ กรมฯ จะรับไปพิจารณาปรับแก้ไขให้มีความเหมาะสมต่อไป

๓.๑๑ ท่านเห็นด้วยหรือไม่ หากมีการแก้ไขเพิ่มเติมให้นักแสดงได้รับสิทธิแต่ผู้เดียวและค่าตอบแทนที่เป็นธรรม ในกรณีที่มีการแสดงนั้นบันทึกในประเทศไทยหรือประเทศภาคีความตกลงระหว่างประเทศไทย เป็นภาคีอยู่ด้วย และกรณีที่มีการแสดงนั้นบันทึกอยู่ในสิ่งบันทึกเสียง หรือเผยแพร่อยู่ในงานแพร่เสียง แพร่ภาพที่ได้รับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัตินี้ ให้นักแสดงได้รับความคุ้มครองในการแสดงดังกล่าวด้วย (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๔๗ และมาตรา ๔๘)

- ควรคำนึงถึงสิทธิของผู้ว่าจ้างด้วย
- เห็นด้วยหากเป็นการแปลถ้อยคำที่สอดคล้องกับหลักเกณฑ์ตาม WPPT

คำชี้แจง

เพื่อให้ครอบคลุมกลุ่มนักแสดงกว้างขึ้น ให้นักแสดงไทยได้รับความคุ้มครองในประเทศ ที่มีเงื่อนไขเรื่อง Reciprocity ก่อนให้ความคุ้มครองนักแสดงต่างชาติ

๓.๑๒ ท่านเห็นด้วยหรือไม่ หากกำหนดเพิ่มให้สิทธิแต่เพียงผู้เดียวของนักแสดงในการแสดงของตน ที่มีการบันทึกไว้แล้ว ตามมาตรา ๔๔/๑ มีอายุ ๕๐ ปี นับแต่วันสิ้นปีปฏิทินของปีที่ได้มีการบันทึกการแสดง (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๔๙)

- ไม่เห็นด้วย ควรเพิ่มเป็นมีอายุ ๘๐ ปี นักแสดงที่อายุน้อย ๆ ก็จะได้รับคุ้มครองยาวนานขึ้น ประกอบกับในปัจจุบันจากข้อมูลทั่วไปด้านประชากรอายุเฉลี่ยของคนยืนยาวมากขึ้น เนื่องจากความก้าวหน้าทางการแพทย์

- เปิดโอกาสให้นักแสดงมากเกินไป ไม่มีการกำหนดหรือกล่าวถึงสิทธิของผู้ว่าจ้าง

- ควรจะได้รับความคุ้มครองตลอดอายุ + ๕๐ ปีนับแต่บุคคลนั้นเสียชีวิตดังเช่นหลักทั่วไป จึงไม่แนะนำให้มีการแก้ไขกฎหมายเพิ่มข้อความอย่างไร ๆ ที่เป็นการจำกัดสิทธิของบุคคลเหล่านั้นเหลือเพียง ๕๐ ปี อีกทั้งประเด็นในส่วนนี้อาจจะระบุเฉพาะสิทธิได้รับค่าตอบแทน เพื่อจะได้ไม่มีประเด็นข้อพิพาททั้งสองฝ่าย ทั้งฝ่ายค่ายและฝ่ายศิลปิน

คำชี้แจง

- เนื่องจากร่างกฎหมายฉบับนี้ได้มีการกำหนดให้นักแสดงมีสิทธิเกี่ยวกับการแสดงที่มีการบันทึกไว้ เพิ่มขึ้นอีกหลายสิทธิ (ร่างมาตรา ๔๔/๑) จึงต้องกำหนดเพิ่มมาตรา ๔๔/๑ ในเรื่องของอายุการคุ้มครองสิทธิของนักแสดงในมาตรานี้ด้วย เพื่อให้เกิดความชัดเจนในกฎหมายว่า สิทธิที่มีขึ้นใหม่ตามร่างมาตราดังกล่าว มีอายุความคุ้มครองอย่างไร

- เป็นการกำหนดอายุการคุ้มครองสิทธิของนักแสดงให้สอดคล้องกับ WPPT Article ๑๗ (๑) ที่กำหนดว่า “The term of protection to be granted to performers under this Treaty shall last, at least, until the end of a period of ๕๐ years computed from the end of the year in which the performance was fixed in a phonogram.”

- ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ฉบับปัจจุบัน บทบัญญัติเกี่ยวกับอายุการคุ้มครองสิทธิแต่ผู้เดียวของนักแสดงจะอยู่ในมาตรา ๔๙ ซึ่งกำหนดให้ “สิทธิของนักแสดงตามมาตรา ๔๔ มีอายุ ๕๐ ปี นับแต่วันสิ้นปีปฏิทินของปีที่ได้มีการการแสดง ในกรณีที่มีการบันทึกการแสดงให้มีอายุ ๕๐ ปี นับแต่วันสิ้นปีปฏิทินของปีที่ได้มีการบันทึกการแสดง” ส่วนบทบัญญัติเกี่ยวกับอายุการคุ้มครองสิทธิในการได้รับค่าตอบแทนของนักแสดง (มาตรา ๔๕) จะอยู่ในมาตรา ๕๐ โดยกำหนดแยกกันอยู่แล้ว

๓.๑๓ ท่านเห็นด้วยหรือไม่ หากกำหนดเพิ่มให้สิทธิแต่เพียงผู้เดียวของนักแสดงในการแสดงของตนที่มีการบันทึกไว้แล้ว ตามมาตรา ๔๔/๑ สามารถโอนให้แก่กันได้ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๕๑)

- ควรคำนึงถึงสิทธิของผู้ว่าจ้างด้วยเช่นกัน
- ควรโอนได้ เพราะเป็นสิทธิทางเศรษฐกิจ หากโอนไม่ได้จะวุ่นวายมาก เพราะในงานหนึ่งอาจมีนักแสดงหลายคนมาก ควรโอนไปรวมกันได้ เพื่อความสะดวกของผู้ใช้ในการขอใช้งานนั้น ๆ
- เห็นด้วยให้สิทธิในการรับค่าตอบแทนโอนแก่กันได้ แต่ธรรมสิทธิ์ต้องเป็นเรื่องเฉพาะตัวศิลปินนั้น ๆ โอนไม่ได้

คำชี้แจง

ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ฉบับปัจจุบัน สิทธิของนักแสดงสามารถโอนให้แก่กันได้อยู่แล้ว ทั้งนี้ เมื่อมีการเพิ่มสิทธิแต่เพียงผู้เดียวของนักแสดงตามร่างมาตรา ๔๔/๑ จึงควรกำหนดให้สามารถโอนได้เช่นกัน

๓.๑๔ ท่านเห็นด้วยหรือไม่ หากมีการแก้ไขเพิ่มเติมธรรมสิทธิ์ของนักแสดง โดยนักแสดงมีสิทธิเรียกร้องให้ผู้รับโอนสิทธิของนักแสดงหรือบุคคลอื่นใดระบุว่าตนเป็นนักแสดงในการแสดงของตนหรือแก้ไขชื่อนักแสดงในการแสดงของตนให้ถูกต้อง นอกจากนี้ยังแก้ไขบทบัญญัติให้เกิดความชัดเจนว่า ธรรมสิทธิ์มีอยู่ตลอดอายุของนักแสดง และในกรณีที่นักแสดงถึงแก่ความตายก่อนหมดอายุแห่งการคุ้มครอง ทายาทของนักแสดงมีสิทธิที่จะฟ้องร้องบังคับตามสิทธิได้ตลอดอายุแห่งการคุ้มครองสิทธิของนักแสดงที่เหลืออยู่นั้น (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๕๑/๑)

- อาจเกิดปัญหาตามมาว่า ผู้รับโอนจะถูกเรียกร้องสิทธิไปทุกสิทธิ
- เห็นด้วยในส่วนที่เกี่ยวกับตัวนักแสดงเอง แต่สำหรับกรณีของทายาท ซึ่งมีได้เข้าใจถึงเหตุผลในการระบุ หรือไม่ระบุในแต่ละกรณีแล้วจะมาขอเปลี่ยนทีหลังนั้น เป็นกรณีขัดแย้งโดยขัดแย้งกับคู่สัญญาที่เป็นการเฉพาะตัว และเฉพาะแต่ละกรณีแต่แรก จึงเห็นควรให้มีอยู่ตลอดอายุของนักแสดงเท่านั้น
- เห็นด้วย เพื่อเป็นการรองรับธรรมสิทธิ์ของนักแสดง และช่วยให้ได้รับความคุ้มครองตลอดระยะเวลาที่กำหนด อีกทั้งยังเป็นมาตรการที่ทำให้กฎหมายลิขสิทธิ์มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

- In relation to the other revised draft provisions, we continue to advocate for the use of the exact same language as used in the WIPO Performances and Phonograms Treaty (WPPT). In this regard, we remain concerned that the broad drafting of Sections ๑๘ and ๕๑/๑ unintentionally risks including performers' rights, including the right of attribution, in audiovisual works, which is beyond the scope of the WPPT.

คำชี้แจง

- กรณีที่นักแสดงได้มีการสละธรรมสิทธิ์โดยได้มีการตกลงกันเป็นลายลักษณ์อักษรกับผู้รับโอนสิทธิไว้แล้ว ย่อมเป็นไปตามสัญญาที่มีการตกลงกันนั้น
- ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ปัจจุบันในเรื่องของธรรมสิทธิ์ตามมาตรา ๑๘ และมาตรา ๕๑/๑ ผู้สร้างสรรค์และนักแสดงได้รับความคุ้มครองในเรื่องของธรรมสิทธิ์ในงานทุกประเภทอยู่แล้ว

๓.๑๕ ท่านเห็นด้วยหรือไม่ หากกำหนดเพิ่มให้การกระทำตามมาตรา ๔๔/๑ โดยไม่ได้รับอนุญาตจากนักแสดง ถือเป็นการละเมิดสิทธิของนักแสดง (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๕๒)

- การทำสัญญารับที่จะแสดง ถือได้ว่าเป็นการอนุญาตโดยปริยายหรือไม่
- หากจะให้มีโทษอาญาจากการละเมิดเพียงเพราะชำระเงินไม่เป็นที่พอใจเพราะเป็นเพียงเรื่องการแบ่งค่าตอบแทนเท่านั้น จะต่างอะไรกับการกรรโชกที่ทุกฝ่ายพยายามปราบปรามกันอยู่
- That might complicates the distribution process, hence limits the business opportunities, especially in case of multiple actors. Better off to simply state the extra rate of payments

คำชี้แจง

- ร่างมาตรา ๔๔/๑ คือสิทธิแต่ผู้เดียวของนักแสดงในการ ทำซ้ำ จำหน่ายต้นฉบับหรือสำเนา การทำให้สาธารณชนอาจเข้าถึงได้จากสถานที่และในเวลาของแต่ละบุคคลเป็นผู้เลือก และให้เข้าต้นฉบับหรือสำเนาเกี่ยวกับการแสดงของนักแสดงที่ได้มีการบันทึกไว้ ดังนั้น การกระทำการดังกล่าวข้างต้น โดยไม่ได้รับอนุญาตจากนักแสดงจะถือเป็นการละเมิดสิทธิของนักแสดงตามร่างมาตรา ๕๒

- ค่าตอบแทนที่นักแสดงจะได้รับขึ้นอยู่กับการตกลงกันในสัญญาแต่แรกแล้ว ดังนั้น หากไม่จ่ายค่าตอบแทนกันตามสัญญา สามารถฟ้องตามสัญญาได้

- เพื่อให้ครอบคลุมสิทธิของนักแสดงที่เพิ่มขึ้นใหม่ตาม WPPT จึงต้องกำหนดเพิ่ม ให้การกระทำตามร่างมาตรา ๔๔/๑ โดยไม่ได้รับอนุญาตถือเป็นการละเมิดสิทธิดังกล่าวด้วย

๓.๑๖ ท่านเห็นด้วยหรือไม่ หากมีการแก้ไขเพิ่มเติมข้อยกเว้นการละเมิดสิทธิของนักแสดง ให้สอดคล้องกับหลักการระดับสิทธิในการจำหน่ายของกฎหมายลิขสิทธิ์ไทย โดยกำหนดให้สิทธิแต่ผู้เดียวของนักแสดง ในการจำหน่ายระงับไป (exhausted) เมื่อได้มีการโอนกรรมสิทธิ์ของต้นฉบับหรือสำเนา งานแสดงโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๕๓)

- ควรระบุด้วยว่าการนำงานแสดงนั้นไปใช้ประโยชน์หรือจำหน่ายต่อไปได้นั้นไม่ได้ทำให้หน้าที่ในการชำระค่าสิทธิอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง (เช่น ดนตรีกรรม) นั้นหมดไป

คำชี้แจง

สิทธิแต่ผู้เดียวของเจ้าของลิขสิทธิ์และนักแสดงในการจำหน่ายย่อมระงับไป (exhausted) เมื่อได้มีการโอนกรรมสิทธิ์ต้นฉบับหรือสำเนาโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว เช่น เมื่อขายของมือสองที่ซื้อมา โดยชอบด้วยกฎหมาย ผู้ขายต่อย่อมกระทำได้ โดยเข้าข้อยกเว้นไม่ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์หรือสิทธิของนักแสดง

๓.๑๗ ท่านเห็นด้วยหรือไม่ หากมีการแก้ไขเพิ่มเติมอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการลิขสิทธิ์ ให้สามารถออกประกาศกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการอุทธรณ์คำสั่งของอธิบดีได้ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๖๐ (๒))

- กำหนดอำนาจให้มากเกินไป

- หน้าที่และวิธีการควรระบุให้ชัด เพื่อเป็นหลักการในการอ้างอิงปฏิบัติต่อไป หากใช้แต่เพียง “ตามประกาศ” ย่อมเปลี่ยนแปลงได้เสมอ

คำชี้แจง

- เป็นการกำหนดอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการลิขสิทธิ์เพื่อให้เกิดความชัดเจนในการรองรับ การออกประกาศกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการวินิจฉัยอุทธรณ์คำสั่งของอธิบดีได้

- เนื่องจากหลักเกณฑ์และวิธีการในการวินิจฉัยอุทธรณ์คำสั่งของอธิบดี เป็นเรื่องเกี่ยวกับวิธีปฏิบัติ ซึ่งอาจมีรายละเอียดมาก จึงสมควรกำหนดไว้ในรูปแบบของอนุบัญญัติ

๓.๑๘ ท่านเห็นด้วยหรือไม่ หากมีการยกเลิกขั้นตอนเกี่ยวกับการคุ้มครองลิขสิทธิ์และสิทธิของนักแสดงระหว่างประเทศ โดยรัฐมนตรีไม่ต้องประกาศรายชื่อประเทศภาคีแห่งความตกลงระหว่างประเทศ ว่าด้วยการคุ้มครองลิขสิทธิ์และสิทธิของนักแสดงซึ่งประเทศไทยเป็นภาคีอยู่ด้วย (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๖๑)

- เห็นควรให้มีการประกาศให้เข้าถึงได้โดยง่ายและตลอดเวลา

- การประกาศเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง หากไม่ประกาศการคุ้มครองอาจเป็นประโยชน์ต่อคนในวงแคบ แต่หากมีการบังคับให้ประกาศย่อมเป็นประโยชน์ต่อทั้งอุตสาหกรรม หากเราทุกคนต้องการสนับสนุนอุตสาหกรรมนี้ ควรอย่างยิ่งที่จะประกาศการเปลี่ยนแปลงใดๆ ให้รับรู้โดยทั่วกัน

- เห็นด้วย เนื่องจากตามมาตรา ๖๑ วรรคสอง เป็นเพียงขั้นตอนที่ให้อำนาจรัฐมนตรี เป็นผู้ประกาศรายชื่อประเทศภาคีแห่งอนุสัญญาว่าด้วยการคุ้มครองลิขสิทธิ์หรืออนุสัญญาว่าด้วยการคุ้มครอง สิทธิของนักแสดงเท่านั้น ดังนั้น การไม่มีการประกาศรายชื่อดังกล่าวก็ไม่ทำให้ประเทศภาคีแห่งอนุสัญญานั้น ๆ ไม่ได้รับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์

คำชี้แจง

- เพื่อให้การใช้ถ้อยคำในกฎหมายไม่เกิดความสับสน และครอบคลุมภาคีความตกลงระหว่างประเทศต่าง ๆ ที่ประเทศไทยเป็นภาคีอยู่แล้ว หรือที่จะเข้าเป็นภาคีต่อไปในอนาคต ไม่ว่าจะใช้ชื่อเรียกเป็นอนุสัญญา ความตกลง สนธิสัญญา หรือชื่ออื่น ๆ โดยไม่ต้องตีความ

- เนื่องจากการที่ประเทศไทยจะมีพันธกรณีผูกพันตามความตกลงระหว่างประเทศฉบับใด ๆ เป็นไปตามความเห็นชอบของรัฐสภาอยู่แล้ว ทั้งนี้ เพื่อเป็นการลดขั้นตอนในการดำเนินงาน อนุสัญญาว่าด้วยการคุ้มครองลิขสิทธิ์หรือสิทธิของนักแสดงที่ประเทศไทยเป็นภาคีอยู่ด้วยผ่านเว็บไซต์กรมทรัพย์สินทางปัญญาต่อไป

๓.๑๙ ท่านเห็นด้วยหรือไม่ หากมีการกำหนดเพิ่มบทบัญญัติให้ศาลมีอำนาจสั่งทำลายของกลางในคดีแพ่งได้ (เพิ่มมาตรา ๖๕/๒)

- เห็นด้วยกับการเพิ่มบทบัญญัติดังกล่าว เพื่อให้สอดคล้องกับพันธกรณีตาม RCEP Article ๑๑.๖๒
- สามารถที่จะขอศาลตามคำขอท้ายฟ้องแพ่งได้อยู่แล้วหรือไม่ อย่างไรก็ตาม เห็นด้วยเพราะการเขียนให้ชัดเจนได้ทราบว่าเป็นการอ้างสิทธิตามกฎหมายลิขสิทธิ์

- Too crude to just destroy the work of art & commercial opportunities. Simply fix the extra monies for fair compensation would be a better solution.

- มาตรการเยียวยาโดยการสั่งให้ทำลายทรัพย์สินมีอยู่ใน TRIPs ข้อ ๔๖ กฎหมายไทยยังไม่ได้รับมาใช้ แต่ถ้าเป็นคดีฟ้องกันเองแล้วศาลน่าจะมีคำสั่งได้โดยเทียบกับ TRIPs และกฎหมายไทยเรื่องละเมิด

- เห็นด้วย ดังนี้

(๑) ของกลางโดยสภาพเป็นของละเมิดลิขสิทธิ์ผิดกฎหมายอยู่ในตัวแล้ว การจะค้นหรือให้เจ้าของลิขสิทธิ์ที่แท้จริงก็ไม่ต้องมารับไป หรือจะคืนให้ผู้ละเมิดลิขสิทธิ์ ไม่อาจทำได้ การเพิ่มบทบัญญัติทางแพ่งให้ศาลเห็นสมควร หรือเจ้าของลิขสิทธิ์ร้องขอโดยไม่ต้องไปดำเนินคดีอาญา เพื่อให้ศาลริบของกลางย่อมทำให้เจ้าของลิขสิทธิ์ที่ได้ฟ้องร้องถูกพิสูจนว่าเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ที่แท้จริงทางคดีแพ่งเกิดความพึงพอใจ การทำลายของกลางในคดีแพ่งเป็นวิธีการช่วยลดการแพร่หลายของที่ละเมิดลิขสิทธิ์ซ้ำได้อีก การปล่อยให้ของกลางยังแพร่หลายอยู่อาจก่อให้เกิดการละเมิดลิขสิทธิ์โดยอ้อมได้ ทั้งไม่เป็นการคุ้มครองผู้บริโภคอย่างแท้จริง เพราะอาจได้ของละเมิดลิขสิทธิ์ไปใช้โดยไม่ทราบมาก่อน

(๒) ของกลางในคดีละเมิดลิขสิทธิ์ดังกล่าวมาจากการผลิตเพื่อประโยชน์ทางการค้าหากำไร โดยมีขอบด้วยกฎหมายของผู้กระทำผิด ส่งผลให้สินค้าที่ถูกต้องตามกฎหมายจำหน่ายไม่ได้ จำหน่ายได้น้อยหรือทำให้นักแสดงไม่ได้รับค่าตอบแทนจากงานอันมีลิขสิทธิ์ตามที่ควรจะเป็น จึงสมควรต้องถูกทำลายเพื่อมิให้หลุดรอดออกไปใช้ในการค้าหากำไรได้อีกและผู้ผลิตสินค้าที่ละเมิดลิขสิทธิ์นั้น ก็สมควรต้องเป็นผู้รับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการทำลายด้วย

(๓) เพราะทรัพย์สินทางปัญญา มีความพิเศษต่างจากทรัพย์สินทั่วไป คือ เจ้าของทรัพย์สินทางปัญญา เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ที่จะดัดแปลง ทำซ้ำ เผยแพร่ แต่ไม่ใช่เจ้าของผู้มึกรรมสิทธิ์ใน “สื่อ” สิ่งของที่ทำซ้ำดัดแปลงงานอันมีลิขสิทธิ์ ซึ่งเจ้าของกรรมสิทธิ์สื่อสิ่งของนี้ อาจเป็นจำเลย และอาจเป็นบุคคลภายนอกด้วยก็ได้

(๔) ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการจัดการกับสิ่งของหรืองานอันละเมิดลิขสิทธิ์ที่เป็นต้นเหตุหนึ่ง ที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่เจ้าของลิขสิทธิ์ โดยสามารถกำจัดสิ่งเหล่านั้นได้แม้ไม่ฟ้องคดีอาญา ซึ่งบางกรณีจะตรงกับความรู้สึกของผู้เสียหายมากกว่า เนื่องจากผู้เสียหายอาจเพียงต้องการได้รับชดใช้ค่าสินไหมทดแทน และกำจัดงานอันละเมิดลิขสิทธิ์มากกว่าความต้องการให้ผู้ละเมิดได้รับโทษทางอาญา เป็นการให้สิทธิ์แก่เจ้าของลิขสิทธิ์ในการพิจารณาเลือกดำเนินคดีแพ่งหรืออาญาให้ตรงตามความประสงค์และเจตนาในการกระทำละเมิดโดยไม่กระทบสิทธิในการกำจัดสิ่งของที่ละเมิดลิขสิทธิ์นั้น

- ไม่เห็นด้วย มีการทำลายของกลางเป็นการตัดกรรมสิทธิ์ในสินค้าที่อ้างว่าละเมิดลิขสิทธิ์เปรียบเสมือนโทษริบทรัพย์สินที่จะต้องได้สินค้านั้นไว้เป็นของกลาง ศาลจึงจะสั่งริบทรัพย์สิน หรือให้นำไปทำลายโดยผู้ทำละเมิดเป็นผู้เสียค่าใช้จ่าย ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ มาตรา ๗๕ หากเป็นคดีแพ่งจะไม่สามารถพิสูจน์การมีอยู่ของสินค้าที่อ้างว่าละเมิดลิขสิทธิ์ได้แน่นอน เพราะไม่ได้อยู่ในความครอบครองของเจ้าของลิขสิทธิ์หรือไม่ได้เป็นของกลางในคดี มีปัญหาในการบังคับคดี ทั้งไม่น่าจะอยู่ในอำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานบังคับคดีด้วยควรปรับปรุงร่างว่า จะต้องเป็นกรณีได้ทรัพย์สินที่อ้างว่าละเมิดลิขสิทธิ์นั้นมาเป็นของกลางในคดี หรือมีการยึด - อายัดไว้ในคดีแล้ว หากพิสูจน์ได้ว่าเป็นสินค้าที่ละเมิดลิขสิทธิ์จึงจะจัดการตามมาตรา ๖๕/๒ ได้

คำชี้แจง

การเพิ่มบทบัญญัติเกี่ยวกับการทำลายของกลางในคดีแพ่งให้ชัดเจนยิ่งขึ้นนั้น เนื่องจากการทำลายของกลางมีเฉพาะในคดีอาญา ซึ่งจะช่วยให้ทางเลือกให้แก่โจทก์ที่ไม่ต้องการฟ้องคดีอาญา

๓.๒๐ ท่านเห็นด้วยหรือไม่ หากมีปรับปรุงบทกำหนดโทษโดยการยกเลิกอัตราโทษขั้นต่ำ (แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา ๖๙ มาตรา ๖๙/๑ และมาตรา ๗๐)

- การยกเลิกอัตราโทษขั้นต่ำทำให้ประชาชนมองว่าโทษเบาลง อันอาจทำให้ขาดความเกรงกลัวในการกระทำความผิด

- มีแต่ผลเสีย หากศาลลงโทษต่ำกว่าความเป็นจริง โดยใช้ความรู้สึกส่วนตัวมาลงโทษแล้ว ผู้ถูกกระทำจะทำเช่นไร ไม่เห็นคำนึงถึงผู้ถูกละเมิดเลย

- ควรให้ศาลสามารถใช้ดุลพินิจกำหนดอัตราโทษดังกล่าวตามพฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งคดี เนื่องจากการกำหนดอัตราโทษควรคำนึงถึงพฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งคดี ดังนั้น เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมแก่ทุกฝ่าย โดยอาจยกเลิกโทษทางอาญา เนื่องจากหลักเกณฑ์ในการพิจารณาค่าเสียหายนั้นประเทศไทยอาศัยหลักการตาม TRIPs และศาลคำนึงถึง proportionate ในการบังคับใช้สิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาด้วย

- เห็นด้วย แต่มีข้อสังเกตว่า กรณีเป็นโทษปรับอย่างเดียว (ไม่มีโทษจำคุก) สมควรปรับรูปแบบการลงโทษเป็น “การปรับเป็นพินัย” หรือไม่ เพื่อให้ลดโทษทางอาญา

- เห็นด้วย ดังนี้

(๑) เห็นด้วยกับการแก้ไขโทษตามมาตรา ๖๙ และมาตรา ๗๐ ที่ยกเลิกบทบัญญัติโทษขั้นต่ำเพื่อศาลจะสามารถใช้ดุลพินิจกำหนดโทษให้เหมาะสมกับความร้ายแรงแห่งพฤติการณ์ในการกระทำความผิดของจำเลยผู้กระทำความผิด

(๒) การยกเลิกอัตราโทษขั้นต่ำจำคุก ๖ เดือน และปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาท ย่อมเป็นการเปิดโอกาสให้ศาลใช้ดุลพินิจกำหนดโทษขั้นต่ำได้มากกว่าเดิม โดยพิจารณาจากพฤติการณ์และความร้ายแรง โดยไม่ติดอยู่ที่โทษจำคุกและปรับขั้นต่ำตามกฎหมายเดิมแม้การลงโทษจำคุกขั้นต่ำ ๖ เดือน และปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาท ศาลก็สามารถใช้ดุลพินิจรอกการกำหนดโทษ หรือรอกการลงโทษได้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๖ (๒) การยกเลิกจะสอดคล้องกับประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๖ (๒)

(๓) ในสภาพความเป็นจริง คดีละเมิดลิขสิทธิ์เกือบทุกคดี มูลค่าของความเสียหายจะมีสัดส่วนน้อยกว่าอัตราโทษปรับขั้นต่ำอยู่มาก เมื่อพิจารณาถึงสัดส่วนระหว่างความเสียหายกับอัตราโทษปรับขั้นต่ำแล้ว ศาลจึงมักใช้ดุลพินิจรอกการลงโทษปรับ เพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม แต่การรอกการลงโทษปรับก็ส่งผลเสียอีกด้านหนึ่ง กล่าวคือจำเลยผู้กระทำความผิดไม่ได้รับการลงโทษจริง การตัดอัตราโทษปรับขั้นต่ำออกไปจะทำให้ศาลสามารถใช้ดุลพินิจลงโทษปรับจำเลยตามสัดส่วนของมูลค่าความเสียหายในแต่ละคดีได้ การที่จำเลยที่กระทำความผิดได้รับการลงโทษจริง จะทำให้เกิดความเป็นธรรมแก่ผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่ายมากกว่า

คำชี้แจง

เพื่อประโยชน์ในการป้องปรามการละเมิดลิขสิทธิ์และสิทธิของนักแสดงได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้น การตัดอัตราโทษขั้นต่ำกรณีการละเมิดลิขสิทธิ์หรือสิทธินักแสดงออก เพื่อให้ศาลสามารถใช้ดุลพินิจ กำหนดอัตราโทษให้สอดคล้องกับพฤติการณ์และความร้ายแรงของความผิดได้อย่างเหมาะสม ซึ่งจะช่วยแก้ปัญหา คดีรอกการลงโทษที่มีจำนวนมาก และทำให้ผู้กระทำความผิดได้รับการลงโทษอย่างแท้จริง

๔. การนำผลการรับฟังความคิดเห็นมาประกอบการพิจารณาจัดทำร่างกฎหมาย

ในภาพรวม ผู้แสดงความคิดเห็นส่วนใหญ่เห็นด้วยกับหลักการของร่างพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่..) พ.ศ. และมีการแสดงความคิดเห็นเป็นจำนวนมาก มีหลายประเด็นที่น่าสนใจและเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง ในการนี้ กรมทรัพย์สินทางปัญญาได้พิจารณาความเห็นทั้งหมดแล้ว เห็นด้วยกับข้อเสนอแนะบางส่วน และได้นำมาพิจารณาแก้ไขปรับปรุงร่างกฎหมายแล้ว โดยจะนำผลการรับฟังความคิดเห็นเสนอต่อสำนักเลขาธิการ คณะรัฐมนตรีเพื่อประกอบการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ต่อไป อย่างไรก็ตาม องค์กรที่เห็นและข้อเสนอแนะที่ไม่ได้รับการแก้ไขเพิ่มเติมในชั้นนี้ กรมทรัพย์สินทางปัญญาจะรับไว้พิจารณา เพื่อใช้ประโยชน์ในการตรวจพิจารณาในชั้นต่าง ๆ การยกร่างอนุบัญญัติ และการกำหนดแนวทางปฏิบัติภายใน รวมทั้งเพื่อประกอบการชี้แจงทำความเข้าใจต่อสาธารณชน ในการนี้ กรมทรัพย์สินทางปัญญาได้นำสรุปผลการรับฟังความคิดเห็นร่างพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. เผยแพร่ลงเว็บไซต์กรมทรัพย์สินทางปัญญาแล้ว

กรมทรัพย์สินทางปัญญา
มีนาคม ๒๕๖๗